

ЄВГЕН ГУЩИН – поет, член Національної спілки письменників України (з 2012 р.), активний діяч Київської міської організації Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, член її президії, голова клубу української мови та культури.

Народився 22 квітня 1948 р. у м. Бібка на Львівщині в учительській родині. 1951 року через хворобу матері родина переїхала на постійне проживання в с. Сокілку Кобеляцького району Полтавської області, де минули його дитячі та юнацькі літа.

1966 р. закінчив із медаллю Соکیلську середню школу, 1971 р. – Львівський державний університет імені Івана Франка (спеціальність «викладач географії»), 1980 р. – Харківський державний університет імені В. В. Каразіна (спеціальність «інженер-геолог»). Працював у проектних інститутах та геологічній експедиції на території України та Росії. 1 серпня 2011 р. пішов з посади головного інженера проєктів – начальника відділу інженерної геології Київського науково-дослідного та проєктного інституту на пенсію.

Автор дев'яти поетичних збірок: «Українські мотиви» (2000), «Я слову рідному служу» (2003), «Я став заручником любові» (2004), «Храм душі» (2005), «Дорога пам'яті» (2005), «Слова збираю, мов скарби» (2007), «Із родинного джерела» (2009), «Дзвінкове перевесло» (2011), «Перелуністі літа» (2013); трьох музичних альбомів: «Завітаю я до тебе в сні» (2004), «Пов'яжу тебе хмільними веснами» (2006), «На березі любові» (2008); трьох пісенних збірників у співавторстві з композиторами Віктором Вовком та Андрієм Пастушенком: «Не зникай, любове» (2004), «Світи, моя зоре, світи» (2005), «Вітрила надії» (2008).

Вірші Євгена Гущина друкувалися в центральних газетах «Нація і держава», «Україна молода», «Літературна Україна», «Культура і життя», а також районних газетах Полтавської та Львівської областей, літературному журналі «Вітчизна», сатиричному збірнику Київської міської організації НСПУ «Кава з перцем». На його вірші композитори України та зарубіжжя створили близько 400 пісень. Неодноразово митець ставав лауреатом всеукраїнських та міжнародних фестивалів і конкурсів сучасної пісні, нагороджений Почесною грамотою Всеукраїнської національної музичної спілки.

Забілило вишні, забілило...
Залило ароматом садок.
Десь про щастя птахи гомоніли,
Й сонце в крони ступило лиш крок.

Сливи рай віднайшли за причілком
На осонні у лоні тепла.
І, як варта почесна, узгірок
Споришева залага взяла.

Ластівки залітали у сіни –
Будували гніздечко в садку.
Аріозо виконував півень:
Викликав свій гарем з курнику.

У суцвіттях меди тенорові
У бджолиний єдналися хор.
Задрімали хрущі у діброві.
І чекав ще вечірній фурор.

Підвели і кульбабки голівки –
Дефілянти в косицях трави...
...Спогад втік... Знову я на бруківці...
І не стало тії мурави...

ДОРОГА В ДИТИНСТВО

Туди не треба путівки.
Та й гіда, звичайно, теж.
Думками лечу в Сокілку
І спогади – мов кортеж.

Там пам'ять мене чекає
І срібна моя ріка.
Там білого чуба торкає
Матусі моєї рука.
І верби шепчуть казку
Про той безтурботний світ,
Про щедрю родинну ласку
І мрії, що звуть в політ.
Старий журавель... Криниця...
Стежина через садок.
Відкриті очі світлиці
В небесний вбрані ставок.
Землі не торкають ночі.
Біжу, а швидше – лечу.
Мов птах, знаходжу дорогу
В гніздо, де щастя відчув.
...Стишився крок. Я спинився.
Кудись видіння пішло...
Навік лиш рай залишився,
Де пам'ять та рідне село.

10.08.2012

* * *

Втікає дорога від рідного краю
Байдужою сірою ниткою в даль.
Гіркі кілометри душею все краю,
І камінь у серці й розлучну печаль.

Як мить, кілька днів промайнули у раї –
В землі, де дитинство і пам'ять живуть.
Десь, певно, є гарні й квітучі розмаї,
Та тільки найкращі Сокілкою звуть.

Усе найдорожче було ніби вчора:
З бабусею в щасті й любові рости
Й з теплом дідуся, що спасало від горя,
А нині – лиш кличуть їх душі й хрести.

А ще – велелюддя родинного світу.
Їх мову, як мамину, чую з небес.
Складу цій землі пісню, світлом сповиту,
В якій довголіттям синівським воскрес.

СОКІЛКА

Ой соколи-козаченьки, соколоньки милі.
Сотенне село на Ворсклі здавна zaloжили.
І звитяжне дали ймення для нього – Сокілка,
Поставили хатки білі, зробили просілки.
Млина звели над горою серед шовковиці.
А ще в кузні підгострили шабельки із криці.
Лаштували вірних коней на ратні дороги.
І про плуг не забували й воли круторогі.
Щедро потом поливали лани золотаві,
Аби мала хліб родина й полкова Полтава.
Щоби стало козаченькам для звитяги сили
І загарбним воріженькам крила попалили.

Тож в трудах і січах лютих літа проминали,
Їх із Ворскли до Славути хвилі забирали.
Були гучні перемоги і підступні зради,
Найсвятіші ж – тільки воля, як і своя правда.
А козацькі й нині душі шукають дороги
До Сокілки – там, де пам'ять, де рідні пороги...
...Гомоніли вітри буйні, у коло скликали.
Прийшли з неба односельці, а села... не стало.
Тут совдепівська верхівка за кураю подбала,
Хоч за цю зловісну пустку честь не вторгувала.
Але душі соколянські не стали вертати:
Під попелом оселились, де убили хати...

21.07.2012, м. Київ

* * *

Наснився сон... Я – на баскім коні...
Кільце опричників Петрових стисло,
І тануть сили, губляться в мені,
І завойовники, мов ніч, нависли.

Тримає шаблю ще моя рука.
Встигає креслити спасенне коло.
А за плечима – Ворскла говірка –
Там переправа... Відступ у недолю...

Переволочине... Запеклий бій...
Останній бій Мазепиноного війська...
Вцілілі, мов у журавлиний стрій,
Єдналися злетіть у даль чужинську.

Рука вуздечку втомлено трима.
Цим боєм до рятунку шлях відкрило.
Тоді у долі успіху катма,
Як із сідла скида нечиста сила.

Погойдуюсь ритмічно на коні...
Копита... Стук... Немов крапки в минуле...
...Втікає сон, де я був на війні,
Яку сучасні круки призабули.

27.07.2012

КРЕМЕНЧУК

Мов кремень, наш кременний Кременчук,
Середньовічний, зрілий за літами.
Він виростав із придніпровських лук,
З любові, що дарована батьками.

Батьками, що козацтво берегли,
Що захищали край від московитів.
Ті пращури звитяжцями були,
Плугатарями кращими у світі.

Усюди кремень в місті головний!
Найперш для іскри – джерела огнища.
І щоб в будов фундамент був міцний,
І вулиці не відали багнища.

Й душа козацька кременем була,
Завжди стійкою в подоланні лиха.
Щоби із неї віра не пішла,
І совість не сховалась в глиб, де тихо.

А ймення міста – це дороговказ.
І сподівання на щасливу долю.
Пробудить пам'ять кожного із нас,
Наш Кременчук, що не згальбили волю.

* * *

В синьоокій висі жайвір заспівав.
Покотилось перелуння над степами.
Він майстерно вокалізи дарував,
Частував доквілля світлими піснями.

В тих мелодіях звучав душевний світ,
Що народжений віддавна в отчім краї,
Де і долю, і життя у плині літ,
Голосиста пташка гідно прославляє.

У ній – нації співочої єство,
Де народний мелос дійсно жайвориний.
Він краянам – найсвятіше божество,
У якому рідне слово не загине.

Вокалісти, як і весь український рід,
Прославляють наймиліші серцю ноти.
Наша пісня підкорила цілий світ,
Бо давно найвищі вибрала висоти.

* * *

Святкуймо Спас... Спасаймо наші душі...
Христовим омофором зцілимось, брати.
У Його святості ми будем невмирущі,
Через молитву все ж досягнемо мети.

І головне – хай з нами буде Віра,
Де на відступництво і натяку нема.
Тоді добра Господь для кожного відмірить,
Коли сумління не сплямуєм крадькома...

19.08.2012

* * *

Зазимувався набіло, як лунь...
Лиш пам'ять міцно у теплі тримає.
В житті багато стрілось срібних лук,
Та мене провесінь не відпускає.

Все ті ж думки і світлі відчуття,
Що з-під пера дублюю на папері –
Ретроспективою всього життя,
В яке колись відкрив бибрецькі двері.

Те ж сонце мені світить золоте.
І жайвори співають звичну пісню.
Хоч іноді хурделиця мете,
Я не пускаю в душу стужу злісну.

Я є щасливий, бо живу теплом,
Яке довіку, друзі, не полишу!
Натхненна ліра зводить пантеон,
У якій проліском себе потішу.

20.08.2012

* * *

Зорію поглядом в світи.
Лелію думкою надію,
Що ти не стрінеш самоти
В душевнім вирі суховію.

Мій первоцвіте чарівний,
Квітуй незмінно в ріднім полі.
Тобі бажаю лиш весни
У благодатній новій долі.

Кохання, вірю, буде жить
З тобою і в багряну осінь.
А те юнацьке відболить,
Де не родилась наша повість.

Писали долю небеса:
Шляхи розводили нарізно.
Хоч соловейчик у світах
Співає й нині нашу пісню.

НАЙДОВШИЙ КОРОТКИЙ ПОЛІТ

Із Лондона літак у Гібралтар...
І час пригальмувався у польоті.
Ми, мов краплинки, десь помежи хмар
Зависли в кучерявому ескорті.

А моє серце рветься до землі,
З грудей неначе вискочити хоче, –
Де найрідніші очі ждуть мої,
Де ув обіймах пташка затріпоче.

Та рідна ластівка із чужини,
З такого близького мені далека.
Там, де живуть мої думки і сни,
Які до долі линуть, мов лелеки:

У щем солодких спогадів рясних,
Які з маленьких літ живуть донині
У неповторних святах весняних,
Що родом із поліської України.

...І от посадка... Аеровокзал...
І на кордоні справ формальних вічність.
Емоцій у душі могутній шал:
Підходить зустрічі її величність.

...За мить в обіймах млію дорогих.
Від хвилювання задощило очі.
Чомусь у щастя крапля вихідних,
А решта в долі – то літа робочі...

04.09.2012, м. Лондон

* * *

Не можу мовчати – пишу.
 З душевного болю я тлію.
 Усе, що збулося, ношу.
 Позбутись, на жаль, не зумію.
 Було... Пам'ять, наче гвіздох,
 У сиві події забита.
 Спалив би до неї місток,
 Так іскра дощами прилита.
 А десь суховії бредуть,
 Заносяться порохом роки.
 Мене ж нові далі зовуть –
 Відчули досвідчені кроки.
 І я все за обрїй спішу,
 У синю лечу невідомість.
 Свій досвід життєвий пишу,
 Аби не образити совість.
 Десь, певно, й не так щось зробив,
 Невільно сюжет не домислив.
 Та з честю я чесно дружив
 І щиро лишавсь безкорисним.
 І волею горе долав.
 Увагу відчув перемоги.
 Гіркі манівці оминав,
 Щоб пастку не тішили ноги.
 І відчай в собі не збирав.
 Знав: успіх зустріну вже завтра.
 Від щастя я мовчки кричав,
 Коли в душу дихала ватра.
 З цим дивом стрічався не раз.
 Його був постійним обранцем.
 Удача дала мені шанс:
 З любові не стати вигнанцем.

ВІРУЮ!

У чисту душу вірую дитячу –
 В незаймане і білосніжне тло.
 У щастя, ув очах якого бачу
 У сьайві кришталеве джерело.
 У долю, що нам Небо наділило,
 У щедру безкорисливість руки,
 В кохання, що закоханим відкрило
 Непогрішимо у раю садки.

Я вірую у казку життєдайну,
 У немінучий захист від біди.
 В Боберку, Ворсклу, Тетерів, Почайну –
 Цілющу силу рідної води.
 В козацький степ, ліси і сині гори,
 Де родове коріння буде жить.
 Що в серце нені не постука горе,
 Коли є син, що здатний не пустить.

Шаную слово пращурів безмежно,
 В його нетлінне вірую життя,
 У звичаї, що бережу належно,
 В достойне українське майбуття.
 У Господа єдиного на світі,
 Що мій народ зуміє захистить,
 У правду, якій душі всі відкриті,
 В сльозу, яка щасливо забринить...

ПЕРЕЛУНИСТІ ЛІТА

Ще перелунисто дзвенять мої літа,
 І будять жайвори невиспівані ранки,
 Крилату пісню не зупинить дрімота,
 Бо нерозтрачену снагу несуть світанки.

Тож музу ніжнотиму, доки стане сил,
 В букет поезії вплету яскраві ноти.
 Не шкодуватиму пісням тугих вітрил,
 Щоб слово рідне підкорило всі висоти.

Я відчуваю, що колись уже писав,
 І жив у сивих і розбурханих століттях.
 Немов дитину, свою пісню колисав
 І зберігав тепло душі у лихоліттях.

Той спадок співаний залишився святим,
 Бо генетичну душу українця тішив,
 Постає для нас безцінним скарбом неземним,
 Який із сивини у наших душах вижив.

ВОГОНЬ ОЧИЩЕННЯ

Хрещаті дороги... Хрестами... Хрестами...
 І тяжко нести чистоту через ніч.
 Карбує нас доля, ведучи світами
 До Храму курними шляхами сторіч.

Приспів:

До Божого лику, до сонця надії
 Просвітлені душі палають добром.
 І помисли чисті не вб'ють суховії:
 В захищену душу не ввійдеш зі злом.

Погаснуть поганські осквернені справи,
 Спечеться бісівство лихе в казані.
 Підводиться прощена совість для слави,
 Щоб плакали свічі розрадно в огні.

Розквітне сумління, мов пролісок, біле –
 Господнє знамення у плині життя.
 Духовна скарбниця народжує крила,
 Відводить болюче, тяжке каяття.

